

Kjærlighetsbrevet

Lucinda Riley

Kjærlighetsbrevet

Oversatt av Benedicta Windt-Val

ÇAPPELEN DAMM

Lucinda Riley
Originalens tittel: *The Love Letter*
Oversatt av Benedicta Windt-Val

Copyright © Lucinda Riley, 2017

Sitatet fra Shakespeares Hamlet på side 349 er hentet fra André Bjerkes gjendiktning, Den norske Bokklubben 1998.

Norsk utgave:
© CAPPELEN DAMM AS, Oslo, 2017

ISBN 978-82-02-53223-9

1. utgave, 1. opplag 2017

Omslagsdesign: Miriam Edmunds
Omslagsfoto: (dame) Laura Kate Bradley / Arcangel Images,
(by) Mark Owen / Arcangel Images

Sats: Type-it AS

Trykk og innbinding: ScandBook UAB, Litauen 2017

Satt i 9.5/12 Sabon og trykt på 70 g Ensolux Cream 1,8.

Materialet i denne publikasjonen er omfattet av åndsverklovens bestemmelser. Uten særskilt avtale med Cappelen Damm AS er enhver eksemplarframstilling og tilgjengeliggjøring bare tillatt i den utstrekning det er hjemlet i lov eller tillatt gjennom avtale med Kopinor, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk.

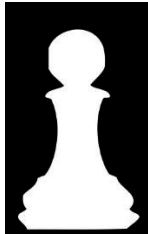
Utnyttelse i strid med lov eller avtale kan medføre erstatningsansvar og inndragning, og kan straffes med bøter eller fengsel.

www.cappelendamm.no

Til Jeremy Trevathan

KONGEGAMBIT

*(Åpningstrekk der hvit ofrer en bonde for å avlede
en svart bonde.)*

Prolog

London

20. november 1995

«Men kjære James, hva gjør du her?»

Han så seg forvirret rundt før han sjanglet videre fremover.

Hun fanget ham opp rett før han falt. «Du har gått i søvne, ikke sant? Kom nå, så får vi deg i seng igjen.»

Den vennlige kvinnestemmen tilhørte barnebarnet hans, og lyden av den fortalte ham at han fremdeles befant seg blant de levende. Han visste at det hadde vært en grunn til at han sto der, at det var noe svært viktig han måtte gjøre, noe han hadde utsatt helt til siste øyeblikk ...

Men nå var det blitt borte for ham. Dypt fortvilet lot han seg mer eller mindre bære tilbake til sengen mens han forbannet de innskrunpede, skrøpelige lemmene som gjorde ham så hjelpeløs som et spedbarn, og den omtåket hjernen som hadde sviktet ham enda en gang.

«Sånn ja,» sa hun da hun hadde fått lagt ham godt til rette. «Hvordan er smertene? Vil du ha litt mer morfin?»

«Nei takk. Jeg ...»

Det var morfinen som forvandlet hjernen hans til gelé. I morgen ville han droppe den helt, og da ville han sikkert huske hva det var han måtte gjøre før han døde.

«Det er greit. Slapp av, da, og se om du kan få sove litt,» sa hun omsorgsfullt og strøk ham over pannen. «Det er ikke så lenge før legen kommer.»

Han visste at han ikke måtte sovne. Han lukket øynene og begynte på en desperat jakt, en jakt etter ... bruddstykker av minner, ansikter ...

Og så var hun der, så tydelig som den dagen han traff henne første gang. Så vakker, så varm og vennlig ...

«Husker du? Brevet, min elskede,» hvisket hun til ham. «Du lovet å sende det tilbake ...»

Selvfølgelig ...!

Han åpnet øynene og forsøkte å sette seg opp, og så rett opp i det bekymrede kvinneansiktet som bøyde seg frem over ham. Med ett kjente han et smertefullt stikk på innsiden av albuen.

«Legen har gitt deg noe beroligende, kjære James,» sa hun.
Nei! Nei!

Men leppene hans klarte ikke å forme ordene, og da nålen gled inn i armen hans, visste han at han hadde utsatt det for lenge.

«Jeg er så lei for det, så fryktelig lei for det,» gispet han.

Den unge kvinnen betraktet ham mens øynene hans gled igjen og anspenheten forlot kroppen hans. Hun la det myke, glatte kinnene mot hans og oppdaget at det var vått av tårer.

Besançon, Frankrike

24. november 1995

Hun gikk langsomt inn i stuen og bort til det flammende bålet i kaminen. Det var kaldt ute, og hosten hennes var verre. Hun smøg den spinkle kroppen ned i en stol og tok dagens utgave av *The Times* fra bordet for å lese dødsannonsene, mens hun drakk sin vanlige kopp med English Breakfast-te. Men da hun så overskriften som opptok en tredjedel av forsiden, sank koppen klirrende ned på skålen igjen.

EN STOR FILMLEGENDE ER DØD

Sir James Harrison, av mange ansett som sin generasjons største skuespiller, døde i går i sitt hjem i London, omgitt av familien.

Han ble 95 år. En privat begravelse vil finne sted i neste uke, etterfulgt av en minnegudstjeneste i London i januar.

Hjertet hennes krympet seg, og hendene som holdt avisen, skalv så voldsomt at hun knapt nok klarte å lese resten av stykket. Under artikkelen var det et bilde av ham sammen med

dronningen, tatt etter seremonien der han ble slått til ridder. Gjennom et slør av tårer studerte hun konturene av den sterke profilen hans, den tykke manken av grånende hår ...

Kunne hun ... *våget* hun å reise tilbake? Bare en siste gang, for å si adjø?

Morgenteen sto urørt ved siden av henne og ble kald mens hun bladde seg frem til den siden i avisen der artikkelen fortsatte. Hun leste alt som sto der om detaljene i livet og karrieren hans, og så falt blikket hennes på en annen liten overskrift lenger nede på siden:

RAVNENE ER FORSVUNNET FRA THE TOWER

Det ble bekjentgjort i går kveld at de berømte ravnene i The Tower of London er forsvunnet. Legendene forteller at fuglene har hatt tilhold der i mer enn ni hundre år og vokter over The Tower og kongefamilien, slik Charles II påbød. Ravnenes oppsynsmann ble varslet om forsvinningen i går kveld, og det pågår nå en landsomfattende leteaksjon.

«Måtte alle gode makter hjelpe oss,» hvisket hun mens frykten skjøt gjennom de gamle årene hennes. Kanskje det bare var et tilfeldig sammentreff, men hun kjente bare så altfor godt til innholdet i legenden ...

Kapittel 1

London

5. januar 1996

Joanna Haslam løp gjennom Covent Garden så fort bena mak-
tet å bære henne, med hivende pust og forpinte lunger. Hun
smatt mellom turister og grupper av skolebarn, og unngikk
bare så vidt å velte en gatemusikant over ende da ryggsekken
hennes gjorde et utfall til den ene siden. Hun kom ut på Bed-
ford Street akkurat idet en limousin kjørte opp utenfor smi-
jernsportene som førte inn til St. Paul's Church. Fotografene
stimlet sammen rundt bilen da sjåføren steg ut for å åpne bak-
døren.

Pokker! Pokker!

Med oppbydelsen av sine aller siste krefter sprintet Joanna
de få meterne hun hadde igjen, bort til portene og videre inn
på den hellelagte gårdsplassen innenfor. Klokken på den mur-
steinsrøde fasaden på kirken bekreftet at hun var sent ute. Da
hun nærmet seg inngangen, kastet hun et blick bort på myl-
deret av paparazzoer og så at Steve, fotografen hennes, hadde
kapret en utmerket posisjon på et av trappetrinnene. Hun vin-
ket til ham, og han ga henne tommelen opp-tegnet idet hun ålte
seg frem gjennom klyngen av fotografer som hadde samlet seg
rundt kjendisen som steg ut av limousinen. Da hun kom inn i
selve kirken, så hun at alle benkene var fullsatt. Lysekronene
som hang ned fra det høye taket, kastet et mykt skjær over for-
samlingen, og orgelet spilte dyster musikk i bakgrunnen.

Joanna viftet med pressekortet foran kirketjeneren, smatt
inn på bakerste benk og satte seg med et lettelsens sukk. Hun
strevde fortsatt med å få igjen pusten da hun rotet i ryggsek-
ken etter notatblokk og penn.

Det var iskaldt i kirken, men Joanna kjente svetten piple
frem på pannen. Rullekragen på den svarte lammeullgenseren

hun hadde slengt på seg i all hast, klistret seg ubehagelig til halsen. Hun tok frem et papirlommetørkle og pusset den rennende nesen. Så lot hun fingrene gli gjennom den bustete manken av langt, mørkt hår, lente seg bakover mot ryggstøt og lukket øynene mens hun forsøkte å falle til ro.

Det nye året hadde virket så løfterikt i utgangspunktet, men allerede nå, bare noen få dager inne i det, følte Joanna det som om hun var blitt kastet – nei, slengt – ut fra toppen av Empire State Building. I sterk fart. Uten forvarsel.

Årsaken til dette var *Matthew* ... hennes livs store kjærlighet – eller rettere sagt *ekskjærlighet* fra og med dagen før.

Joanna bet seg hardt i leppen og tvang seg selv til å holde tårene tilbake. Hun strakte hals for å få et glimt av benkene der foran ved alteret, og til sin lettelse kunne hun konstatere at familien til James Harrison ikke var ankommet ennå. Da hun kikket over skulderen ut gjennom kirkedøren, så hun at paparazzoene der ute fyrte opp sigaretter og fiklet med kameralin-sene. De sørgende på benkene foran henne flyttet seg rastløst frem og tilbake på de ubekvemme tresetene og førte hviskende samtaler med naboene. Hun tok et kjapt overblikk over forsamlingen og valgte ut de mest bemerkelsesverdige berømthe-tene som burde nevnes i den artikkelen hun skulle skrive, men det var ikke så lett å få øye på dem, siden så godt som alle bak-hodene hun så fra plassen sin, var enten grå eller hvite. Mens hun rablet ned navn på blokken sin, begynte tankene hennes på nytt å kretse om det som hadde skjedd dagen før ...

Matthew hadde dukket opp uanmeldt utenfor døren til lei-ligheten hennes i Crouch End etter arbeidstid. Etter at de hadde ranglet seg gjennom julen og nyttårshelgen sammen, var de blitt enige om å trekke seg tilbake til sine respektive leiligheter og ta noen fredelige dager før de skulle begynne å jobbe igjen. Dessverre viste det seg at Joanna måtte bruke disse dagene på å pleie den verste forkjølelsen hun hadde hatt på mange år. Hun hadde lukket opp for Matthew med en Ole Brumm-varmeflaske klemt inn mot brystet, kledd i en eldgammel flanellspyjamas og et par stripete sengesokker.

Hun skjønnte med en gang at det var noe i veien, for Matt-hew ble stående rett innenfor døren uten å ta av seg yttertøyet,

og blikket hans flakket i alle retninger, bare ikke dit hvor *hun* sto ...

Så hadde han informert henne om at han hadde «tenkt». Og han kunne ikke se at forholdet deres utviklet seg slik det burde. Og kanskje var det på tide å avslutte det.

«... vært sammen i seks år nå, helt siden vi gjorde oss ferdig med studiene,» sa han og fiklet med hanskene hun hadde gitt ham til jul. «Jeg vet ikke helt – jeg har alltid trodd at jeg ville ønske å gifte meg med deg etter hvert – du vet, formalisere forholdet vårt, gå videre sammen. Men det øyeblikket har aldri dukket opp ...» Han trakk hjelpeløst på skuldrene. «Og hvis jeg ikke føler det slik nå, er det vel lite trolig at jeg kommer til å gjøre det senere.»

Joanna klemte hardt rundt varmeflasken og betraktet det skyldbevisste, vaksomme uttrykket hans. Hun gravde i lommen på pyjamasen, fant et fuktig papirlømmetørkle og pusset nesen grundig. Så stirret hun ham rett inn i øynene.

«Hvem er hun?»

Rødmen skyllet opp over halsen og ansiktet hans. «Det var ikke meningen at det skulle skje,» mumlet han. «Men det har det altså, og jeg kan ikke fortsette å late som.»

Joanna tenkte på nyttårsfeiringen deres bare fire dager tidligere, og kom frem til at han hadde gjort en forbasket god jobb.

Det viste seg at hun het Samantha og arbeidet i det samme reklamebyrået som Matthew, som kundeansvarlig, intet mindre. Det hadde begynt den kvelden Joanna hadde vært nødt til å vente utenfor døren hos et parlamentsmedlem i håp om å få et intervju i forbindelse med en riktig ufyseelig skandale, og derfor ikke rakk juleselskapet i Matthews reklamebyrå. Ordet «klisjé» virvlet rundt i hjernen hennes, men så slo det henne at klisjeer antagelig oppsto nettopp fordi de var velkjente fellesnevnerne for menneskelig atferd.

«Jeg lover deg at jeg har gjort alt jeg kunne for å slutte å tenke på Sam,» fortsatte Matthew. «Jeg gjorde mitt beste gjennom hele julen. Det var fantastisk å være sammen med familien din oppe i Yorkshire. Men så traff jeg henne igjen i forrige uke, bare for å ta en rask drink, og da ...»

Joanna var fortid. Samantha var fremtiden. Så enkelt var det.

Hun klarte ikke å gjøre annet enn å se på ham med øyne som glødet av sjokk, sinne og frykt, og Matthew fortsatte: «Først trodde jeg bare det var en sånn hodekulls forelskelse. Men det er jo innlysende at jeg ikke kan forplikte meg overfor deg så lenge jeg kan ha slike følelser for en annen kvinne. Derfor bestemte jeg meg for å gjøre det eneste rette.» Han så på henne som om han forventet at hun skulle takke ham for at han hadde vært så storsinnet.

«Det eneste rette ...» gjentok hun med hul stemme. Så ble hun overmannet av en flom av feberhete tårer. Langt borte fra hørte hun at han fortsatte å mumle forlegne unnskyldninger. Hun åpnet de hovne, tårevåte øynene og betraktet ham – han hadde sunket ned i den slitte skinnstolen hennes, ynkelig og skamfull.

«Kom deg ut,» kvekket hun hest. «Din jævla lavpannede, løgnaktige, sveikefulle, nedrige drittsekk! Kom deg ut – *bare kom deg ut!*»

Når Joanna tenkte tilbake på denne scenen etterpå, var det faktisk akkurat dette som knuste henne – at han ikke hadde trengt ytterligere overtalelser. Han bare reiste seg, mumlet noe om forskjellige eiendeler han hadde etterlatt seg i leiligheten hennes, og kanskje de kunne møtes og snakke sammen igjen når bølgene hadde lagt seg litt – og så formelig styrtet han ut gjennom døren.

Joanna hadde tilbrakt resten av kvelden med å hulke i telefonen til moren sin, på telefonsvareren til sin beste venn Simon, og til slutt ned i den stadig våtere pelsen på Ole Brumm-varme flasken.

Langt om lenge sluknet hun, ikke minst takket være en overdådig dose av febernedsettende piller og brandy, og det eneste hun kunne finne å være takknemlig for, var at hun hadde fri fra jobben noen dager til, takket være at hun hadde lagt inn så mye overtid før jul.

Klokken ni neste morgen ringte mobiltelefonen og rev henne ut av en dyp søvn, og hun famlet etter den med en brennende bønn om at det måtte vise seg å være en sønderknust, ang-

rende Matthew som hadde innsett det uhyrlige i det han hadde gjort.

«Det er meg,» bjeffet en skarp stemme med Glasgow-aksent.

Joanna sendte noen tause eder opp mot taket. «Hallo, Alec,» snufset hun. «Hva vil du? Jeg har fri i dag.»

«Beklager, men det har du altså ikke. Både Alice, Richie og Bill har ringt inn og meldt seg syke. Du blir nødt til å ta avspaseringen din en annen gang.»

«De er velkomne i klubben,» sa Joanna og hostet iherdig og overdrevent inn i røret. «Beklager, Alec, men jeg er også døende.»

«Du får se på det fra den lyse siden – hvis du jobber i dag, kan du nyte fritiden din når du er blitt frisk og sprek igjen.»

«Nei, ærlig talt, jeg kan ikke. Jeg har feber, og jeg klarer knapt nok å stå på bena.»

«Da får du ikke problemer med denne jobben. Du kan nemlig sitte ned hele tiden, i Actors' Church i Covent Garden. Det skal være minnegudstjeneste for sir James Harrison der klokken ti.»

«Du kan ikke gjøre dette mot meg, Alec – *vær så snill!* Jeg orker ikke tanken på å sitte i en trekkfull kirke. Jeg ligger for døden allerede. Du kommer til å måtte møte opp i en minnegudstjeneste for *meg*.»

«Beklager, Jo, du har ikke noe valg. Men jeg betaler for drosje frem og tilbake, og du kan dra rett hjem etterpå og sende meg artikkelen på e-post. Prøv om du kan få snakket med Zoe Harrison, er du snill. Jeg har sendt Steve ut for å ta bilder. Det blir forsiden hvis hun har staset seg skikkelig opp. Vi snakkes senere.»

«Faen!» Joanna lot det verkende hodet synke ned på puten igjen i ren fortvilelse. Så ringte hun etter en drosje og slepte seg bort til klesskapet for å finne et passende, svart antrekk.

Mesteparten av tiden elsket hun jobben sin, hun *levde for den*, som Matthew ofte hadde bemerket, men akkurat denne morgenen skjønte hun virkelig ikke hvorfor. Etter at hun hadde jobbet en tid i et par regionale aviser, var hun blitt antatt som juniorreporter i *Morning Mail* for bare et år siden. Avisen hadde base i London, og var en av de mest leste riks-

avisene i landet. Det var et stort karrieresteg for Joanna, men siden hun fremdeles befant seg på bunnen av den interne rangstigen, kunne hun ikke så godt protestere mot sjefens disposisjoner. Som Alec, nyhetsredaktøren, ustanselig minnet henne på, sto det tusen sultne unge journalister i kø bak henne. De seks ukene hun hadde vært i nyhetsredaksjonen, var den tøfeste utplasseringen hun hadde hatt så langt. Arbeidstiden var til alle døgnets tider, og Alec – som både var litt av en slavedriver og en entusiastisk nyhetsformidler, profesjonell til finger-spissene – forventet ikke mindre av andre enn det han selv var villig til å yte.

«Bare send meg tilbake til livsstilsseksjonen,» mumlet hun hest mens hun dro på seg en ikke helt ren svart genser, en tykk, svart ullstrømpebukse og et svart miniskjørt – et passende antrekk med tanke på den triste anledningen.

Drosjen hadde ankommet ti minutter for sent, og etterpå hadde de kjørt seg fast i en tilsynelatende uløselig trafikkork på Charing Cross Road. «Beklager, det er ikke noe jeg kan gjøre med dette,» sa sjåføren. Joanna kastet et blikk på klokken, stakk en tipundseddell i hånden på ham og hoppet ut av drosjen. Da hun pilte gjennom gatene i retning av Covent Garden, med hvesende lunger og rennende nese, følte hun seg overbevist om at livet ikke kunne bli stort verre.

Joanna ble revet ut av tankene sine fordi det plutselig ble helt stille rundt henne. Hun åpnet øynene og snudde seg på benken da medlemmene av sir James Harrisons familie begynte å toge inn i kirken.

Førstemann var Charles Harrison, sir James' eneste barn, en mann godt oppe i sekstiårene. Han bodde i Los Angeles og var en høyt ansett filmregissør med en rekke påkostede actionfilmer, fulle av spesialeffekter, på merittlisten. Joanna hadde en vag erindring om at han hadde vunnet en Oscar for en tid siden, men filmene hans var ikke den typen hun pleide å gå for å se.

Ved siden av Charles Harrison gikk datteren hans, Zoe. Som Alec hadde håpet, tok Zoe seg helt fantastisk ut i skreddersydd, svart drakt med et kort skjørt som fremhevet de lange bena hennes, og med håret trukket tilbake og samlet i en ele-

gant knute som understreket den klassiske skjønnheten hennes – hun var en ekte engelsk rose – til fullkommenhet. Hun var skuespiller med en filmkarriere på vei oppover, og Matthew hadde vært helt gal etter henne. Han sa alltid at Zoe minnet ham om Grace Kelly – som åpenbart var drømmekvinnen hans – noe som fikk Joanna til å lure på hvorfor han gikk ut med en mørkøyd, høy, tynn brunette som henne. Hun svelget en klump i halsen og tenkte at hun gjerne kunne vedde Ole Brumm-varmeflasken sin på at denne Samantha var liten og blond.

Ved siden av Zoe, med hånden trygt i hennes, gikk en ung gutt på en ni–ti år. Han så ikke ut som han trivdes i svart dress og slips. Det var Zoes sønn, Jamie Harrison, oppkalt etter oldefaren. Zoe hadde fått sønnen da hun selv bare var nitten år, og hun nektet fremdeles å avsløre hvem faren var. Sir James hadde lojalt forsvart barnebarnet sitt og hennes rett både til å få et barn og til å holde barnefarens identitet for seg selv.

Det slo Joanna hvor like Jamie og moren hans var – de hadde de samme fine trekkene, den samme melkehvite, rødkinnede teinten og de store, blå øynene. Zoe Harrison holdt ham mest mulig vekk fra pressekameraene – hvis Steve hadde klart å få et bilde av mor og sønn sammen, ville det antagelig få plass på forsiden neste dag.

Bak dem kom Marcus Harrison, broren til Zoe. Joanna studerte ham da han kom opp på høyde med benken hun satt på. Selv om tankene hennes fortsatt kretset om Matthew, måtte hun innrømme at Marcus Harrison var en skikkelig «lekkerbiskken», som kollegaen hennes, Alice, ville sagt. Joanna kjente ham igjen fra sladrespaltene – hvis hun husket riktig, oppvartet han for tiden en festglad, blond britisk kjendis med hele tre etternavn. Marcus var like mørk som søsteren var lys, men han hadde de samme blå øynene, og han førte seg med en selvtilit som virket svært tiltrekkende. Håret rakk nesten helt ned til skuldrene, han var kledd i en krøllete, svart jakke og en hvit skjorte som var åpen i halsen, og han formelig oste av karisma. Joanna måtte nesten tvinge seg selv til å flytte blikket vekk fra ham. *Neste gang*, fastslo hun bestemt, *neste gang velger jeg en*

middelaldrende mann som interesserer seg for fuglekikking og samler på frimerker. Hun strevde for å komme på hva Marcus Harrison beskjeftiget seg med ... en gryende filmprodusent, tenkte hun. I så fall sto utseendet i stil med yrket.

«God morgen, mine damer og herrer.» Presten var kommet opp på prekestolen. Et stort fotografi av James Harrison sto foran ham, omgitt av en krans av hvite roser. «Sir James' familie har bedt meg om å ønske dere alle velkommen hit og takke for at dere kommer for å vise en venn, en kollega, en far, en bestefar og en oldefar, og kanskje århundrets beste skuespiller, den siste ære. For dem av oss som har vært så heldige å kjenne ham godt, vil det ikke komme som noen overraskelse at sir James selv insisterte på at dette ikke skulle være noen trist og dyster sammenkomst, men en feiring av hans liv. Både familien og jeg selv har valgt å respektere dette ønsket. Derfor begynner vi med sir James' yndlingssalme, *Jeg priser deg, mitt land.* Og menigheten reiser seg.»

Joanna halte seg opp på verkende ben, og var glad for at orgelet begynte å spille akkurat da brystet hennes protesterte mot anstrengelsen, og hun måtte hoste høylytt. Hun grep etter programmet for gudstjenesten, som lå på den smale hyllen bak på benken foran henne, men en liten, edderkopplignende hånd med gjennomsiktig, tynn hud over blå årer kom henne i forkjøpet.

For første gang kikket Joanna til venstre og betraktet eieren av hånden. Kvinnen var krumbøyd av elde og rakk henne bare opp til ribbena. Hun måtte støtte seg til benkeryggen foran seg for å holde seg oppreist, og hånden som holdt programmet, skalv kontinuerlig. Den var den eneste delen av kroppen hennes som var synlig. Resten av henne var innhyllet i en svart kåpe som rakk henne helt ned til anklene, og et svart, finmasket slør som skjulte ansiktet.

Den skjelvende hånden gjorde det umulig for Joanna å lese programmet, så hun bøyde seg ned og snakket rett inn i øret til kvinnen: «Får jeg lov til å dele det med deg?»

Hånden rakte arket frem mot henne. Joanna tok det og holdt det så lavt at den gamle damen også kunne se det. Hun kvekket seg hest gjennom salmen, og da den var slutt, begynte

kvinnen møysommelig å sette seg igjen. Joanna tilbød henne armen uten å si noe, men hjelpen ble ignorert.

«Vår første opplesning i dag er sir James' favorittsonett, Dunbar's «Sweet Rose of Virtue», lest av sir Laurence Sullivan, en nær venn av ham.»

Forsamlingen satt tålmodig mens den gamle skuespilleren gikk frem foran benkeradene. Så ble kirkerommet fylt av den berømte, dype stemmen som i sin tid holdt tusenvis av tilhørere trollbundet i teatersaler verden over.

«Sweet rose of virtue and of gentleness, delightful lily ...»

Joanna ble distraheret av en knirkende lyd bak seg, og da hun snudde seg, så hun at døren til kirken ble skjøvet opp så et gufs av iskald luft strømmet inn. En kirketjener skjøv en rullestol inn gjennom døren og plasserte den ved enden av kirkebenken rett overfor Joannas. Da kirketjeneren forsvant igjen, ble hun oppmerksom på en rallende lyd som fikk hennes eget såre bryst til å virke som en ren bagatell. Den gamle damen som satt ved siden av henne, hadde fått noe som hørtes som et astmaanfall. Hun stirret forbi Joanna, med blikket stivt rettet mot skikkelsen i rullestolen.

«Er alt i orden med deg?» hvisket Joanna da kvinnen la hånden mot brystet, fremdeles uten å ta øynene fra rullestolen. Presten kunngjorde den neste salmen, og forsamlingen reiste seg igjen. Plutselig grep den gamle damen tak i Joannas arm og nikket mot døren bak dem.

Joanna hjalp henne på bena, la armen rundt livet hennes for å støtte henne, og mer eller mindre bar henne bort til midtgangen. Da de nærmet seg mannen i rullestolen, klemte den gamle damen seg inn mot Joannas jakke, nesten som et barn som ønsket beskyttelse. Et par iskalde, stålgrå øyne feide over dem begge. Joanna grøsset uvilkarlig, rev blikket sitt løs fra hans, og støttet den gamle damen de få skrittene bort til inngangen, der kirketjeneren sto.

«Denne kvinnen ... jeg ... hun trenger ...»

«Luft!» utbrøt kvinnen mellom gispene.

Kirketjeneren hjalp Joanna med å få henne ut i den grå januar dagen, ned trappene og bort til en av benkene som flankerte gårdsplassen. Før Joanna rakk å be om ytterligere hjelp,

forsvant han inn i kirken igjen og lukket døren etter seg. Den gamle kvinnen sank inn mot henne og hev etter pusten.

«Skal jeg tilkalle en sykebil? Det ser ikke ut som du har det så bra.»

«*Nei!*» Svaret kom helt kontant, og styrken i stemmen sto i en underlig kontrast til den skrøpelige kroppen. «Ring etter en drosje. Få meg hjem. *Vær så snill.*»

«Jeg synes virkelig at du burde ...»

De magre fingrene lukket seg rundt Joannas håndledd. «En drosje. Vær så snill!»

«Greit. Bare vent her.»

Joanna løp ut gjennom porten til Bedford Street og stanset den første drosjen hun fikk øye på. Sjåføren hoppet galant ut og fulgte med Joanna tilbake for å hjelpe den gamle damen inn i bilen.

«Går det bra med henne? Jeg synes ikke pusten hennes høres helt bra ut,» sa han til Joanna da de hadde fått kvinnen på plass i baksetet. «Burde hun ikke ta en tur på legevakten, tro?»

«Hun sier at hun gjerne vil hjem.» Joanna bøyd seg inn i bilen. «Hvor er 'hjem', forresten?» spurte hun.

«Jeg ...» Det var tydelig at hun var helt utmattet etter turen bort til bilen. Hun satt i baksetet og hev etter pusten.

Sjåføren ristet på hodet. «Beklager, men jeg kan ikke kjøre henne noe sted i den tilstanden. Ikke uten at hun har noen med seg, i hvert fall. Jeg vil ikke ha noe dødsfall i bilen min. Det blir det altfor mye bråk av. Jeg kan kjøre henne hvis du også blir med, selvfølgelig. Da er det nemlig ditt ansvar, ikke mitt.»

«Jeg kjenner henne ikke ... Jeg mener, jeg er på jobb. Jeg burde sitte inne i den kirken nå ...»

«Beklager,» sa sjåføren og henvendte seg til den gamle damen. «Du er nødt til å gå ut av bilen igjen.»

Den gamle damen løftet sløret, og Joanna så inn i de skrekkslagne, melkeaktige, blå øynene. «Vær så snill,» stønnet hun.

«Ja vel, ja vel.» Joanna sukket resignert og satte seg inn ved siden av henne. «Hvor skal vi?» spurte hun mildt.

«... Mary ... Mary ...»

«Nei – hvor skal vi?» forsøkte Joanna igjen.

«Mary ... le ...»

«Mener du Marylebone, kanskje?» spurte sjåføren fra plassen sin bak rattet.

Kvinnen nikket med åpenbar lettelse.

«Da kjører vi.»

Den gamle damen kikket engstelig ut gjennom vinduet idet drosjen svingte ut fra fortauskanten. Etter en stund begynte hun å puste lettere, og hun hvilte hodet mot seteryggen og lukket øynene.

Joanna sukket. Denne dagen ble bare bedre og bedre. Alec kom til å halshugge henne hvis han trodde hun hadde stukket av før minnegudstjenesten var over. Historien om en liten gammel dame som ble syk, ville ikke gjøre noe inntrykk på ham. Alec var bare interessert i små gamle damer dersom de var blitt slått ned av en eller annen bølge, robbet for pensjonen sin og etterlatt som døde.

«Vi er nesten fremme i Marylebone nå. Kan du prøve å finne ut hvilken adresse vi skal til?» spurte sjåføren.

«Marylebone High Street nummer nitten.» Den avmålte stemmen var fast og klar. Joanna snudde seg og så overrasket på den gamle kvinnen.

«Føler du deg bedre?»

«Ja takk. Jeg beklager at jeg har skapt problemer for deg. Du kan bare gå av her ved trafikklyset. Jeg klarer meg fint.»

«Nei, når jeg først har kommet så langt, følger jeg deg helt hjem.»

Kvinnen ristet på hodet. «Snille deg, for din egen skyld ...»

«Vi er nesten fremme nå. Jeg hjelper deg inn i huset, og så drar jeg tilbake.»

Kvinnen sukket, trakk kåpen bedre rundt seg og satt taus helt til drosjen stanset.

«Da var vi fremme.» Sjåføren åpnet døren, og lettelsen over at kvinnen fortsatt var i live, sto tydelig malt i ansiktet hans.

«Ta denne.» Kvinnen holdt frem en femtipundseddell.

«Jeg er redd jeg ikke kan veksle den,» sa han beklagende mens han hjalp kvinnen ut på fortauet og støttet henne til Joanna kom bort ved siden av henne.

«Vær så god.» Joanna rakte ham en tyvepundseddell. «Vent på meg her, er du snill. Jeg er straks tilbake.» Kvinnen hadde

revet seg løs fra grepet hennes og gikk med ustøe skritt bortover mot en dør ved siden av en avis-kiosk.

Joanna fulgte etter henne. «Skal jeg hjelpe deg?» spurte hun da de giktiske fingrene strevde med å få nøkkelen inn i låsen.

«Takk.»

Joanna vred nøkkelen rundt og åpnet døren, og den gamle kvinnen formelig styrtet inn gjennom den.

«Kom inn, kom inn, *fort!*»

«Jeg ...» Nå da Joanna hadde fått kvinnen trygt hjem, følte hun en sterk trang til å skynde seg tilbake til kirken. «Ja vel,» sa hun motstrebende og gikk inn. Kvinnen smelte døren igjen bak henne.

«Bli med meg.» Hun gikk bort til en dør på venstre side av en smal gang. Der famlet hun etter en ny nøkkel, og fikk den omsider på plass i låsen. Joanna fulgte henne inn i mørket.

«Lyset er rett bak deg, på høyre hånd.»

Joanna famlet etter bryteren, vred på den og så at hun sto i en liten entré som luktet klamt og innestengt. Det var tre dører foran henne og en trapp til høyre for henne.

Den gamle damen åpnet en av dørene og slo på mer lys. Joanna sto rett bak henne. Hun så at rommet var fullt av tekasser som var stablet oppå hverandre. Midt i rommet sto en smal jernseng som var rusten både oppe og nede. Borte ved den motsatte veggen, klemt inn mellom tekassene, sto en gammel lenestol. Lukten av urin var så sterk at Joanna kjente at hun ble kvalm.

Den gamle damen gikk bort til stolen og sank ned i den med et lettelsens sukk. Hun nikket mot en tekasse som sto på høykant ved sengen. «Pillene mine ... Kunne du hente dem, er du snill?»

«Selvfølgelig.» Joanna balanserte seg forsiktig frem mellom tekassene og tok pillene fra den støvete overflaten. Hun la merke til at pakningsvedlegget var skrevet på fransk.

«Takk. To av dem, er du snill. Og vannet.»

Joanna rakte henne vannglasset som sto ved siden av pillene, åpnet skrulokket på pilleglasset og helte ut to tabletter i en skjelvende hånd. Hun betraktet den gamle damen mens hun puttet dem i munnen, og lurte på om det var greit at hun dro

nå. Hun grøsset med ett – den stramme lukten og den dystre atmosfæren i rommet var nesten overveldende. «Er du sikker på at du ikke trenger en lege?»

«Helt sikker, ellers takk. Jeg vet hva som feiler meg.» Et lite, ironisk smil lekte rundt munnen hennes.

«Men i så fall er jeg redd jeg er nødt til å dra tilbake til minnegudstjenesten. Jeg må gjøre meg ferdig med oppslaget til avisen min.»

«Så du er journalist, da?» Nå som den gamle damen begynte å komme til hektene igjen, var språket hennes svært kultivert. Hun uttalte alle ordene klart og korrekt.

«Ja, i *The Morning Mail*. Jeg er helt nederst på rangstigen der ennå.»

«Hva er navnet ditt?»

«Joanna Haslam.» Hun pekte på kassene. «Holder du på å flytte?»

«Ja, slik kan man vel også si det.» Hun så ut i luften foran seg med et fjernt blikk i de blå øynene. «Jeg kommer ikke til å være her stort lenger. Kanskje er det like greit at det ender slik ...»

«Hva mener du? Hvis du er syk, må du være så snill å la meg ta deg med til et sykehus.»

«Nei, nei. Det er altfor sent for det. Gå nå, kjære deg – gå tilbake til livet ditt. Adjø.» Den gamle kvinnen lukket øynene. Joanna ble stående og se på henne en liten stund, men så hørte hun en lav snorking fra henne.

Hun hadde fryktelig dårlig samvittighet da hun reise seg for å gå, men hun orket ikke atmosfæren i rommet så mye som et øyeblikk til. Stille listet hun seg ut av leiligheten og løp ut til drosjen.

Minnegudstjenesten var slutt da hun kom tilbake til Covent Garden. Limousinen med Harrison-familien var borte, og bare noen få av deltakerne sto fortsatt ute på plassen foran kirken. Joanna følte seg elendig til mote da hun gikk rundt og lokket noen enkelte kommentarer ut av dem. Så stanset hun en ny drosje med vissheten om at hun hadde gjort en elendig jobb.

Kapittel 2

Det ringte på døren, om og om igjen. Ringelyden skar gjennom Joannas verkende hode.

«Å, dra til ... dit pepperen gror,» stønnet hun da det gikk opp for henne at hvem det nå enn var som sto der ute, ikke aktet å gi seg uten videre.

Matthew?

Et kort øyeblikk våknet optimismen i henne, men så forsvant den igjen. Matthew feiret antagelig friheten sin med et glass champagne, i en seng et eller annet sted, sammen med Samantha.

«La meg være i fred,» mumlet hun og pusset nesen i Matthews gamle T-skjorte. Av en eller annen grunn følte hun seg bedre etterpå.

Dørklokken kimte igjen.

«Pokker, pokker, pokker!»

Joanna kapitulerte, krabbet seg ut av sengen og sjanglet ut for å lukke opp.

«Hallo, sexy pus!» Simon var frekk nok til å smile til henne. «Du ser helt for jævlig ut.»

«Tusen takk,» mumlet hun og klamret seg til døren for ikke å synke sammen.

«Kom her.»

Et par behagelig velkjente armer la seg rundt skuldrene hennes. Joanna var høy, og med sine 190 centimeter på sokkelesten var Simon en av de få mennene hun kjente som kunne få henne til å føle seg liten og skrøpelig.

«Jeg hørte beskjeden din på telefonsvareren da jeg kom hjem i går kveld. Jeg er lei for at jeg ikke var der så jeg kunne leke Klara Klok.»

«Det er greit,» snufset hun inn mot skulderen hans.

«La oss gå inn før det begynner å danne seg istapper på klærne våre,» foreslo Simon. Han lukket ytterdøren, fremdeles med armen i et fast grep rundt skuldrene hennes, og manøvrerte henne inn i stuen. «Jøss, så kaldt det er her.»

«Unnskyld. Jeg har ligget i sengen i hele ettermiddag. Jeg er så fryktelig forkjølet.»

«Det ville jeg aldri ha gjettet på,» ertet han. «Kom her og sett deg ned.»

Simon feide gamle aviser, bøker og tomme ferdigmatbeholdere med størknede matrester i ned på gulvet, og Joanna sank ned på den ubekvemme, limegrønne sofaen. Hun hadde bare kjøpt den fordi Matthew likte fargen, og hun hadde angret på anskaffelsen fra første dag. Og Matthew selv hadde alltid sittet i den gamle skinnstolen etter bestemoren hennes når han var der. *Utakknemlige beist*, tenkte hun.

«Det står visst ikke så bra til akkurat nå, eller hva, Jo?»

«Niks. Ikke bare har Matthew gjort det slutt med meg, men Alec sendte meg ut for å dekke en minnegudstjeneste i dag morges, selv om det liksom var fridagen min. Jeg havnet i Marylebone High Street hos en snål gammel dame som bor i et rom fullt av tekasser.»

«Du verden. Og der sitter jeg i Whitehall, og det mest spennende jeg har opplevd i dag, var at jeg fant et nytt fyll i sandwichen da budet kom med dem,» sa Simon i et forsøk på å være morsom.

Det var så vidt Joanna klarte å presse frem et smil.

Han satte seg ved siden av henne og tok begge hendene hennes. «Jeg føler med deg, Joanna. Det gjør jeg virkelig.»

«Takk.»

«Er det slutt for godt mellom deg og Matthew, eller tror du bare det er en hump i veien mot ekteskapelig lykke?»

«Det er slutt, Simon. Han har funnet en annen.»

«Tror du at du vil føle deg bedre hvis jeg stikker bort og gir ham en real omgang?»

«Så absolutt, men det hjelper jo ikke på noe som helst.»

Joanna la hendene mot ansiktet og gned seg over kinnene.

«Det verste er at det er meningen man skal reagere med stil og

verdighet i slike situasjoner. Hvis folk spør hvordan man har det, skal man liksom bare slå det vekk og si: *Takk, jeg har det aldeles utmerket. Han betydde egentlig ikke så mye for meg, og jeg er faktisk bare glad for at han endelig er ute av livet mitt. Nå har jeg så mye mer tid til meg selv og vennene mine, og jeg har til og med begynt å flette kurver!* Men det er jo bare *pølse-vev!* Jeg ville krabbe på kne over glødende kull hvis jeg kunne få Matthew tilbake på den måten, så livet kan fortsette som normalt. Jeg ... jeg elsker ham. Jeg trenger ham. Han er min, han til... tilhører m... meg.»

Simon satt med armene rundt henne mens hun gråt. Han strøk henne kjærlig over håret og lyttet mens sjokk, sorg og forvirring strømmet ut av henne. Da tåreflommen endelig ebbet ut, slapp han henne forsiktig og reiste seg. «Du skrur opp varmen mens jeg setter over kjelen og lager litt te til oss.»

Joanna skrudde på gassflammene i kaminen og fulgte etter Simon ut i det lille kjøkkenet. Hun sank ned ved det medtatte kjøkkenbordet i hjørnet, der hun og Matthew hadde delt så mange dovne søndagsbrunsjer og intime middager i skjæret av stearinlys. Mens Simon ordnet med teen, studerte hun glasskrukkene som sto i en ryddig rekke på kjøkkenbenken.

«Jeg kan ikke fordra soltørkede tomater,» sa hun tankefullt. «Matthew elsker dem.»

«Sier du det?» sa Simon. Han tok glasset med de avskyvekkende tomatene og vippet det ned i søppelbøtten. «Da kommer det i hvert fall én positiv ting ut av dette.»

«Når jeg tenker meg om, var det faktisk mange ting Matthew liker, og som jeg bare har avfunnet meg med for hans skyld.» Joanna støttet haken i hendene.

«Hva da, for eksempel?»

«Gå for å se merkelige, utenlandske kunstfilmer på Lumière søndag ettermiddag, når jeg helst ville ha vært hjemme og sett på såpeserier. Musikk også, forresten. Jeg mener, jeg liker klassisk musikk i små doser, men jeg fikk aldri lov til å sette på en cd med ABBA Gold eller Take That.»

«Jeg er lei for å si det, men jeg tror jeg holder med Matthew på det punktet,» lo Simon og helte kokende vann over teposene. «Men hvis jeg skal være ærlig, må jeg inn-

rømme at jeg alltid har hatt en fornemmelse av at Matthew har slitt for å være sånn som han *følte* at han burde være.»

«Du har rett,» sukket Joanna. «Jeg var rett og slett ikke imponerende nok for ham. Men det er slik jeg er – bare en helt vanlig, kjedelig middelklassejente fra Yorkshire.»

«Jeg kan forsikre deg at du er alt annet enn kjedelig, og ikke er du helt vanlig heller, for den saks skyld. Du er kanskje ærlig, og du har begge bena på jorden, ja vel – men det er jo beundringsverdige egenskaper. Vær så god.» Han rakte henne et tekrus. «La oss gå inn og tine opp foran kaminen.»

Joanna satt på gulvet mellom knærne til Simon og drakk teen. «Herregud, Simon,» sa hun. «Bare tanken på å skulle begynne med hele denne datingprosessen en gang til er nok til å ta motet fra meg. Jeg er syvogtyve år nå, jeg er for gammel til å begynne forfra igjen.»

«Ja, du er utgammel. Det lukter faktisk død og fordervelse av deg.»

Joanna ga ham et klask på leggen. «Det er ikke noe å spøke med! Det kommer til å ta en evighet før jeg venner meg til å være single igjen.»

«Problemet med oss mennesker er at vi frykter og misliker alle former for forandring. Jeg er overbevist om at det er derfor mange ulykkelige par velger å holde sammen, selv om de ville hatt det mye bedre hver for seg.»

«Du har antagelig rett. Bare tenk på at jeg har spist soltørkede tomater i årevis! Siden vi nå snakker om par – har du hørt noe fra Sarah?»

«Hun sendte meg et postkort fra Wellington i forrige uke. Så vidt jeg forstår, lærer hun å seile der. Jeg skal hilse og si at det har vært et langt år uten henne. Men hun kommer tilbake fra New Zealand i februar, så det er bare noen få uker igjen nå.»

«Det var utrolig snilt av deg å gå med på å vente på henne,» smilte Joanna.

«Hvis du elsker noen, slipp dem fri – er det ikke slik ordtalet lyder? Jeg tenker som så at hvis hun fremdeles vil ha meg når hun kommer hjem, vet vi begge to at det er riktig og ekte.»

«Ikke stol altfor mye på det. Jeg trodde Matthew og jeg var ‘riktige’ og ‘ekte’.»

«Takk for oppmuntringen.» Simon hevet øyebrynene. «Kom igjen nå, du har karrieren din, du har leiligheten din, og du har meg. Dette fikser du helt fint, Jo. Du kommer helskinnet ut på den andre siden av denne krisen, bare vent og se.»

«Hvis jeg fremdeles har en jobb å gå tilbake til, da. Den saken jeg skrev om minnegudstjenesten for sir James Harrison, var bare et makkverk. Alt dette med Matthew, og den grusomme forkjølelsen min, og den snåle gamle damen ...»

«Du sa at hun bodde i et rom fullt av tekasser? Er du sikker på at du ikke var delirisk?»

«Helt sikker. Hun sa noe om at hun ikke kom til å bli der lenge nok til å pakke ut.» Joanna bet seg i leppen. «Æsj, det luktet så intenst av urin der inne ... Kommer vi også til å bli slik når vi blir gamle? Hele den episoden gjorde meg forferdelig nedtrykt. Jeg sto der i det rommet og tenkte at hvis det er dette livet har i vente for meg, er det vel knapt nok noen vits i å forsøke å kjempe seg gjennom det?»

«Hun er antagelig en av disse eksentrikerne som bor i en rønne og har millioner av kroner stukket vekk i banken. Eller i tekassene, kanskje. Du burde ha sett etter.»

«Hun klarte seg fint helt til hun oppdaget den gamle mannen i rullestolen – han ble plassert rett overfor oss under gudstjenesten, på den andre siden av midtgangen. Hun ble helt ute av seg da hun fikk øye på ham.»

«Kanskje det var eksmannen hennes. Kanskje det er *hans* millioner hun har stuet vekk i disse tekassene,» lo Simon. «Men nå må jeg komme meg av gårde, vennen min. Jeg har noe jobb jeg må få unnagjort til i morgen.»

Joanna fulgte ham til døren og ga ham en god klem. «Tusen takk for alt sammen.» Hun kysset ham på kinnnet.

«Ingenting å takke for. Jeg er alltid der hvis du trenger meg. Jeg ringer deg fra jobben i morgen. Ha det, Butch.»

«God natt, Sundance.»

Joanna lukket døren etter ham og ruslet inn i stuen igjen. Hun følte seg mye lettere til sinns nå – Simon klarte alltid å muntre henne opp. De hadde vært bestevenner hele livet. Han og familien hans hadde bodd på nabogården hjemme i Yorkshire, og selv om han var et par år eldre enn henne, hadde de

isolerte omgivelsene gjort at de hadde tilbrakt mye av barndommen sammen. Joanna var enebarn og litt av en villstyring av natur, og hun hadde frydet seg over Simons selskap. Han lærte henne å klatre i trær og spille fotball og cricket. I de lange sommerferiene hadde de tatt med seg hestene sine opp på heiene og lekt cowboy og indianer i timevis. Det var de eneste gangene de kranglet, for Joanna syntes det var urettferdig at Simon alltid forlangte at han skulle overleve og hun skulle dø.

«Det er min lek, og det er jeg som bestemmer reglene,» insisterte han hardnakket mens han rettet på den store cowboyhat-ten han hadde utstyrt seg med. Og når han jaget henne rundt oppe i heiene, endte det alltid med at han tok henne igjen og taklet henne bakfra.

«Bang, bang, du er død!» skrek han og rettet leketøyspistolens mot henne, og Joanna tok noen vaklende skritt, sank sammen i gresset og rullet seg rundt i påtatt smerte, før hun omsider ga opp og døde.

Da Simon var tretten år gammel, ble han sendt på kostskole, og etter det hadde de sett mindre til hverandre. Det gamle fellesskapet mellom dem var der fremdeles når de møttes i feriene, men begge fikk selvfølgelig også nye venner under oppveksten. Da Simon fikk tilbud om en plass ved Trinity College i Cambridge, hadde de feiret det med en flaske champagne oppe i heiene, og et par år senere dro Joanna til Durham for å studere engelsk.

Etter det hadde livet deres for alvor tatt hver sin retning. Simon hadde truffet Sarah i Cambridge, og det siste året i Durham hadde Joanna funnet Matthew. Det var først da de begge flyttet til London – der de ved en tilfeldighet kom til å bo bare ti minutter fra hverandre – og gjenopptok kontakten der, at vennskapet mellom dem blomstret opp igjen.

Joanna visste at Matthew aldri hadde vært særlig begeistret for Simon. I tillegg til at Simon var mye høyere enn ham, hadde han også fått tilbud om en høytstående jobb i statstjenesten etter at han var ferdig med studiene. Selv sa han alltid svært beskjedent at han bare var et kontorbud i Whitehall, men det var slik Simon var. Det varte ikke lenge før han hadde kunnet kjøpe seg en liten bil og en lekker ettrømsleilighet i Highgate

Hill. Matthew, derimot, hadde mer eller mindre jobbet som visergutt i et reklamebyrå før han omsider fikk tilbud om en underordnet stilling for et par år siden, og han tjente fortsatt ikke så mye at han kunne komme seg ut av den trange hybelen i Stratford.

Plutselig var det en tanke som slo ned i Joanna. Kanskje Matthew håpet at Samanthas overordnede stilling i byrået ville gi hans egen karriere et løft ...

Hun ristet på hodet. Nå ville hun ikke tenke mer på ham i kveld. Hun bet tennene sammen, stakk Alanis Morissette inn i cd-spilleren og skrudde opp volumet. *Blås i naboene*, tenkte hun og gikk ut på badet for å tappe vann i badekaret. Siden hun selv sang «You Learn» av full hals – i den grad stemmen klarte å fungere – og vannet flommet ut av kranene, hørte hun ikke skrittene på gangstien som førte bort til inngangsdøren, og hun så heller ikke ansiktet som kikket inn gjennom vinduene i stuen hennes i første etasje. Hun kom ut fra badet igjen akkurat da skrittene forsvant bortover gangstien igjen.

Joanna følte seg renere og roligere da hun smurte seg en brødkive med ost, trakk for gardinene i stuen, og slo seg ned foran kaminen for å varme tærne. Og med ett følte hun en svak gnist av optimisme ved tanken på fremtiden. Noe av det hun hadde sagt til Simon ute på kjøkkenet tidligere på kvelden, hadde kanskje virket som ren fleip, men det var faktisk sant. Ved nærmere ettertanke hadde hun og Matthew faktisk hatt svært lite til felles. Nå var hun fri som fuglen igjen, hun trengte ikke å ta hensyn til andre enn seg selv, og hun slapp å sette sine egne følelser i annen rekke. Dette var hennes sjanse, *hennes* liv, og ikke pokker om hun aktet å la Matthew ødelegge fremtiden hennes.

Før den positive stemningen rakk å fordampe igjen og depresjonen kunne legge seg over henne på nytt, tok Joanna et par hodepinetabletter og gikk og la seg.

Kapittel 3

«Ha det bra, skatten min.» Hun ga ham en god klem og snuste inn den velkjente lukten av ham.

«Ha det, mamma.» Han smøg seg inn mot kåpen hennes i noen sekunder til før han trakk seg vekk og gransket ansiktet hennes etter tegn på uønskede følelser.

Zoe Harrison svelget et par ganger og blunket tårene vekk. Dette øyeblikket ble ikke lettere, uansett hvor mange ganger hun måtte igjennom det. Men det var uhørt å stå her og gråte i påsyn av Jamie eller vennene hans, så hun klistret på seg et tappert smil. «Jeg kommer og tar deg med ut til lunsj søndag om to uker. Du kan ta med deg Hugo hvis han har lyst.»

«Fint.» Jamie sto og trippet litt ved siden av bilen, og Zoe visste at det var på tide hun dro nå. Hun kunne ikke motstå fristelsen til å stryke en lokk av det fine, lyse håret hans vekk fra ansiktet. Han himlet med øynene, og et øyeblikk så han mer ut som den lille gutten hun husket, enn den alvorlige unge mannen han var i ferd med å bli. Zoe var umåtelig stolt av ham der han sto i den marineblå skoleuniformen, med slipset omhyggelig knyttet slik James hadde lært ham det.

«Vel, skatten min, da kjører jeg. Ring hvis det er noe du trenger – eller hvis du bare får lyst til å prate litt.»

«Det skal jeg, mamma.»

Hun satte seg inn bak rattet, lukket døren og startet motoren før hun sveivet ned vinduet.

«Jeg er kjempeglad i deg, skatten min. Pass på deg selv nå, og husk på å ta på deg vesten din, og *ikke* gå i de våte rugby-sokkene lenger enn høyst nødvendig!»

Jamie ble rød i ansiktet. «Ja, mamma. Ha det.»

«Ha det bra!»

Zoe kjørte nedover innkjørselen, og i bakspeilet så hun at Jamie vinket muntert etter henne. Så måtte hun rundt en sving, og sønnen forsvant ut av syne. Zoe fortsatte ut gjennom portene og ut på veien mens hun bryskt tørket vekk tårene og rotet i jakkelommen etter et papirlommetørkle. Hun sa til seg selv for minst hundrede gang at disse avskjedsscenene var mye verre for henne enn for Jamie. Og de var ekstra vanskelige nå når James var borte.

Hun fulgte skiltene til motorveien som ville føre henne tilbake til London i løpet av en times tid, mens hun nok en gang funderte på om det var helt galt av henne å sende en ti år gammel gutt på kostskole – spesielt når han hadde mistet oldefaren sin for bare noen uker siden. Men Jamie elsket skolen sin, vennene sine, de faste *rutinene* – alt det hun ikke kunne gi ham hjemme. Det virket som han blomstret opp på skolen, vokste til og modnet og ble stadig mer uavhengig.

Selv faren hennes, Charles, hadde kommentert dette da hun kjørte ham ut til Heathrow kvelden før. Påkjenningen over tapet av faren satte sitt tydelige preg på ham, og med ett hadde hun lagt merke til at det pene, solbrune ansiktet hans omsider begynte å vise tegn til aldring.

«Du har gjort det så bra, skatten min, du burde være stolt av deg selv. Og ikke minst av sønnen din,» sa han da han klemte henne til avskjed. «Ta med deg Jamie og kom og besøk meg i Los Angeles i ferien. Vi ser altfor lite til hverandre. Jeg savner deg.»

«Jeg savner deg også, pappa.» Zoe følte seg nesten lamslått da hun så ham forsvinne inn gjennom sikkerhetskontrollen. Det var ikke ofte faren roste henne. *Eller sønnen hennes.*

Hun tenkte tilbake på den gangen hun hadde oppdaget at hun var gravid, bare atten år gammel, og nesten segnet under sjokket og fortvilelsen. Hun var nettopp ferdig på kostskolen, hun hadde en studieplass som ventet på henne, og bare tanken på å få et barn virket fullstendig latterlig. Nyheten utløste en ren sperreild av sinne og fordømmelse fra faren og fra vennene hennes, og hun var under sterkt press fra annet hold også, men likevel hadde Zoe visst et sted i dypet av sitt hjerte at det barnet hun bar på, måtte få komme til verden. Jamie var et produkt

av kjærlighet – en helt spesiell magisk gave. En kjærlighet som Zoe ennå ikke var kommet helt over den dag i dag, mer enn ti år senere.

Zoe manøvrerte seg behendig inn i trafikkstrømmen på motorveien, fremdeles fordypet i minnene fra fortiden. Hun kom aldri til å glemme det faren hadde sagt til henne den gangen: «Har han tenkt å gifte seg med deg, denne mannen som har kjørt deg på tjukken? Jeg kan si deg her og nå, Zoe – dette er noe du selv må ordne opp i. Det er ditt feilgrep, du får fikse det!!»

Som om hun noen gang ville få mulighet til å gifte seg med ham, tenkte hun sørgmodig.

Det var bare James, hennes elskede bestefar, som hadde forholdt seg rolig. Han hadde fremstått som en fredelig oase av fornuft og støtte mens alle andre rundt henne bare kjefte og gneldret.

Zoe hadde alltid vært James' spesielle øyesten. Som barn hadde hun ikke hatt noen anelse om at den snille, eldre mannen med den dype, fulltonende stemmen – han som nektet henne å kalle ham bestefar fordi det fikk ham til å føle seg så gammel – var en av de mest berømte skuespillerne i landet. Hun hadde vokst opp i et komfortabelt hus i Blackheath sammen med moren og den eldre broren sin, Marcus. Foreldrene ble skilt allerede før hun fylte tre år, og faren hadde flyttet til Los Angeles, noe som gjorde at hun så lite til ham. Dermed var det James som var blitt farsfiguren i hennes verden. Det store huset hans ute på landet – Haycroft House i Dorset – med alle sine kroker og kriker, de hyggelige soverommene oppe i annen etasje og den store frukthagen utenfor, hadde gitt henne noen av de beste barndomsminnene hun hadde.

Bestefaren hadde alltid stilt opp for henne, særlig etter at han halvveis hadde trukket seg tilbake og bare tok seg en tur til Statene av og til for å spille en eller annen karakterrolle i en film og «tjene til livets opphold», som han pleide å uttrykke det. Da Zoe var ti år og broren Marcus fjorten, ble moren deres drept i en trafikkulykke bare noen meter fra hjemmet deres. Det eneste hun husket fra begravelsen, var at hun hadde klamret seg til bestefaren og sett opp i det sammenbitte ansiktet

hans, der tårene trillet nedover kinnene hans mens de lyttet til prestens ord. Seremonien hadde vært vond og vanskelig. Hun husket at hun var blitt tvunget til å ha på seg en stiv, svart kjole med en kniplingskrage som gnagde henne i nakken.

Faren kom tilbake fra Los Angeles og forsøkte å trøste en sønn og en datter han knapt nok kjente, men det var James som tørket bort tårene hennes og klemte henne kjærlig mens hun gråt seg langt inn i nattetimene. James hadde forsøkt å trøste Marcus også, men han hadde lukket seg inne i seg selv og nektet å snakke om det tapet de hadde lidd. Den sorgen Marcus følte over tapet av moren, var blitt gjemt vekk dypt inne i ham.

Faren hadde tatt med seg Zoe tilbake til Los Angeles, men Marcus var blitt igjen på en kostskole i England. Det var som om hun ikke bare hadde mistet moren, men broren sin også ... alt som hadde vært hennes i livet, forsvant på en gang.

Heten i Bel Air, der faren bodde, var tørr og stikkende, og da hun kom til farens store, spanskpregede hus i Bel Air, oppdaget hun at hun hadde en «tante Debbie». Det viste seg at tante Debbie bodde sammen med pappa, og til og med sov i samme seng som ham. Hun var svært blond, svært frodig og på ingen måte glad for å få ti år gamle Zoe inn i livet sitt.

Hun var blitt sendt på skole i Beverly Hills, og hadde hatet hvert eneste sekund. Hun så ikke så mye til faren, som var travelt opptatt med å skape seg en karriere som filmregissør. I stedet måtte hun avfinne seg med Debbies ideer om barneoppdragelse – ferdigmat og tegneserier. Hun lengtet fortvilet etter de skiftende årstidene i England, og avskydde den intense heten og det heseblesende livet i LA. Hun skrev lange brev til bestefaren og bønnfalte ham om å komme og hente henne så hun kunne bo hos ham i hans elskede Haycroft House, og forsøkte å overbevise ham om at hun kunne ta vare på seg selv. Og hun visste med seg selv at hun ikke ville lage vanskeligheter på noen måte hvis hun bare fikk lov til å komme hjem.

Da Zoe hadde vært i LA i seks måneder, dukket det opp en drosje foran huset. Ut av den kom James, iført en panamahatt og et bredt smil. Zoe husket fremdeles den overveldende lykkefølelsen som hadde fylt henne da hun løp ned innkjørselen

og kastet seg i armene på ham. Beskytteren hennes hadde oppfanget nødsignalene hennes og var kommet for å redde henne. Tante Debbie ble henvist til å furte ute ved svømmebassenget mens Zoe øste ut alle sine sorger og bekymringer for bestefaren. Resultatet ble at han ringte til sønnen sin og fortalte om Zoes forsvinn. Charles, som filmet på Cuba på det tidspunktet, gikk med på å la James ta henne med tilbake til England.

Under den lange flyturen hjem satt hun lykkelig ved siden av James, med hånden sin trygt i hans, mens hun lente seg mot den brede skulderen hans og visste at det eneste hun ønsket seg, var å få være der han var.

Den koselige internatskolen i Dorset der hun tilbrakte uke-dagene, ble en god opplevelse. Og i helgene hadde James alltid med glede ønsket vennene hennes velkommen, enten i London eller på landet. Zoe selv hadde ikke hatt noen anelse om hvor berømt bestefaren var, før hun så den storøyde beundringen hos foreldrene til venninnene hennes når de kom for å hente barna sine, og håndhilste på den store sir James Harrison. Etter hvert som hun ble eldre, begynte James å dele sin kjærlighet til Shakespeare, Ibsen og Wilde med henne. De to gikk regelmessig på teaterforestillinger på The Barbican, National Theatre eller Old Vic. Så overnattet de i James' elegante londonhus i Welbeck Street, og tilbrakte søndagene foran peisen mens de gjennomgikk teksten og handlingen i stykket.

Da Zoe var sytten år, visste hun at hun ønsket å bli skuespiller. James innhentet prospekter fra forskjellige teaterskoler, og de gjennomgikk dem omhyggelig og sammenlignet fordeler og ulemper. Til slutt kom de frem til at Zoe skulle studere engelsk ved et godt universitet først, og søke seg inn på en teaterskole når hun ble enogtyve.

«Det vil være en stor fordel for deg at du har studert de klassiske tekstene på universitetet, for det vil gi tolkningene dine dybde. Dessuten er det lettere for deg å suge til deg all den lærdommen de gir deg på teaterskolen, når du er blitt noen år eldre. Og en universitetsgrad gir deg noe å falle tilbake på.»

«Tror du ikke jeg egner meg som skuespiller?» spurte Zoe skrekkslagen.

«Selvsagt tror jeg det, skatten min. Er du ikke barnebarnet

mitt, kanskje?» lo han. «Men du er så strålende vakker at de aldri kommer til å ta deg alvorlig hvis du ikke har noen eksamener å slå i bordet med.»

De ble enige om at Zoe skulle søke om en studieplass ved Oxford, forutsatt at eksamenskarakterene hennes ble så gode som det så ut til på forhånd.

Men så forelsket hun seg. Midt under det siste året av videregående skole.

Fire måneder senere var hun gravid og sønderknust. Den nøye planlagte fremtiden hennes lå i grus.

Zoe buste ut med det en kveld under middagen, nervøs og engstelig for hvordan bestefaren ville reagere. James bleknet litt, men han nikket rolig og spurte hva hun ønsket å gjøre med det. Zoe begynte å gråte. Situasjonen var så fryktelig, så uoverskuelig, at ikke engang hennes høyt elskede bestefar kunne få kjennskap til hele sannheten.

Gjennom hele den fryktelige uken da Charles kom til London med Debbie på slep, skjelte henne ut, kalte henne en idiot og forlangte å få vite hvem som var far til barnet, hadde James vært der og gitt henne styrke og mot til å bestemme seg for å få barnet. Og ikke en eneste gang hadde han spurt henne hvem faren var. Han hadde heller ikke kommentert det da Zoe reiste til London og kom tilbake som et blekt og forpint lite spøkelse som kastet seg hulkende i armene hans da han hentet henne på Salisbury stasjon.

Hvis det ikke hadde vært for hans kjærlighet og støtte, og hans urokkelige tillit til at hun selv var i stand til å ta de rette avgjørelsene, ville Zoe aldri ha klart å komme seg igjennom krisen, det visste hun.

Da Jamie ble født, hadde Zoe sett bestefarens falmede, blå øyne stå fulle av tårer da han så oldebarnet sitt for første gang. Veene hadde satt inn så tidlig og vært så intense at det ikke hadde vært tid til å frakte Zoe fra Haycroft House til nærmeste sykehus, som lå en halv time unna. Derfor kom Jamie til verden i sin oldefars gamle himmelseng, under overoppsyn av jordmoren der på stedet. Zoe hadde ligget der, utmattet og lykkelig, mens den vesle, vrælende bylten som var sønnen hennes, ble lagt i armene til James.

«Velkommen til verden, lille mann,» hvisket han og kysset barnet ømt på pannen.

I det øyeblikket bestemte Zoe seg til å oppkalle gutten etter ham.

Om det var da båndet mellom de to oppsto, eller om det skjedde i løpet av de følgende ukene, da Zoe og James skiftet på å stå opp om natten for å trøste et kolikkplaget, jamrende spedbarn, kunne ikke Zoe si med sikkerhet. James hadde vært både en far og en venn for sønnen hennes. De to hadde tilbrakt utallige timer sammen, og på et eller annet vis hadde James klart å mønstre energi nok til å leke med Jamie. Zoe kunne komme hjem og finne dem ute i frukthagen, der James kastet fotballen så Jamie kunne fange den og sparke den. Han hadde tatt med seg gutten på naturutflukter langs landeveiene som snodde seg gjennom Dorset, og lært ham om blomstene som vokste i grøftkantene og i deres egen frodige hage, der peoner, lavendel og salvie kjempet om plassen i de store bedene. Og midt i juli begynte duften av James' yndlingsroser å drive inn gjennom Zoes åpne soveromsvindu.

Det hadde vært en deilig, fredelig tid. Zoe var mer enn tilfreds med bare å være sammen med den lille sønnen sin og bestefaren. Hennes egen far sto på toppen av sin karriere. Han hadde nettopp vunnet en Oscar, og hun hørte sjelden fra ham. Hun gjorde sitt beste for ikke å bry seg om det, men i situasjoner som denne, når han klemte henne og sa at han savnet henne, merket hun hvor mye han tross alt betydde for henne innerst inne.

Han begynner også å bli gammel ... tenkte hun mens hun tråklet seg gjennom rundkjøringen i enden av motorveien og satte kursen mot London sentrum.

Da Jamie var tre år, klarte James å overtale henne til å søke seg inn på teaterskolen. «Hvis du kommer inn der, kan vi bo i Welbeck Street, alle tre,» sa han. «Jamie vil bare ha godt av å gå i barnehage noen formiddager i uken. Alle barn trenger sosial omgang.»

«Jeg kommer sikkert ikke inn uansett,» murret hun, men til slutt gikk hun med på å sende inn en søknad til RADA, som bare lå en kort sykkeltur fra Welbeck Street.

Men hun *kom* inn, og med hjelp av en ung fransk au pair som hentet Jamie i barnehagen ved middagstid og laget lunsj til både ham og James, klarte Zoe å gjennomføre en treårig utdanning.

Bestefaren fikk med seg sin egen teateragent og en flokk venner som arbeidet med rollebesetning, til eksamensforestillingen hennes. «Kjære jenta mi, verden er basert på nepotisme, enten du er skuespiller eller slakter!» Da kvelden var omme, hadde hun fått sin egen agent og sin første lille rolle i et TV-drama. Jamie hadde for lengst begynt på skolen, og snart begynte Zoes karriere som skuespiller å blomstre. Men hun var skuffet over at det først og fremst var filmlerretet som ble en tumleplass for henne, og ikke scenen, som var hennes første store kjærlighet.

«Du har ingenting å beklage deg over,» formante James da hun kom hjem etter en fruktesløs dag på filmopptak i Øst-London. Regnet hadde øst ned hele tiden, og de hadde ikke fått til et eneste brukbart opptak. «Du har en jobb, og det er faktisk det beste en ung skuespiller kan håpe på. Royal Shakespeare Company kommer senere, det garanterer jeg.»

Zoe måtte innrømme for seg selv at hvis hun i det hele tatt hadde lagt merke til at det begynte å gå langsomt nedover med bestefaren i løpet av de neste tre årene, hadde hun antagelig valgt å lukke øynene for det. Det var først da han begynte å krympe seg i smerte, at hun insisterte på at han måtte gå til legen.

Legen hadde diagnostisert magekreft i et fremskredent stadium. Den hadde spredt seg gjennom tarmene og leveren. På grunn av alderen og den sterkt svekkede helsetilstanden bestemte man seg til å utelukke en utmattende cellegiftkur. Legen foreslo smertelindrende behandling og mente at man burde la ham tilbringe den tiden han hadde igjen, på en mest mulig positiv og fredelig måte, uten slanger og drypp. Hvis det skulle bli bruk for slike tiltak for å sikre at James hadde det så komfortabelt som mulig etter hvert som han ble svakere, kunne han få den nødvendige behandlingen hjemme.

Zoe fikk tårer i øynene igjen ved tanken på at hun nå ville komme hjem til et helt tomt hus i Welbeck Street – et hus som

for bare to måneder siden hadde vært fylt med den behagelige aromaen av Old Holborn-tobakk, som James hadde røkt i smug helt frem til den dagen han døde. De siste par månedene hadde han vært svært syk. Både syn og hørsel sviktet, og hele den 95 år gamle kroppen hans bønnfalt om å bli stedt til hvile. Men utstrålingen hans, den humoristiske sansen, selve *livskraften* hans, hadde fremdeles fylt hele huset.

Sommeren før hadde Zoe tatt den hjerteskjærende beslutningen om å sende Jamie på kostskole, for hans egen skyld. Hun ønsket ikke å utsette sønnen for påkjenningen ved å se sin elskede oldefar gå i oppløsning rett for øynene på ham. Båndene mellom dem var så tette at Zoe visste at hun måtte lirke gutten inn i et liv uten «Store-James», som Jamie kalte ham ... varsomt, og med minst mulig smerte. Jamie slapp å se furene i ansiktet til Store-James bli dypere, slapp å se hvordan hendene hans skalv hver gang han forsøkte å gjøre noe, eller oppleve at han sovnet i lenestolen sin etter lunsj og ikke våknet igjen før sent på ettermiddagen.

En kald og trist novemberkveld fanget James Zoes hånd da hun tok en tom tekopp fra ham. «Hvor er Jamie?»

«Han er på skolen.»

«Kan han komme hjem denne helgen? Jeg vil gjerne se ham.»

«Jeg vet ikke om det er noen god idé, James.»

«Jamie er en gløgg gutt, han er lenger fremme enn de fleste gutter på hans alder. Helt siden han ble født, har jeg vært klar over at jeg ikke var udødelig. Det sto helt klart for meg at jeg neppe kom til å være her og se ham bli voksen. Jeg har forberedt Jamie på at jeg kommer til å dø snart.»

«Jeg skjønner.» Hånden hennes, som holdt tekoppen, skalv minst like mye som hans.

«Vil du sørge for at han kommer hjem? Jeg vil gjerne snakke med ham. Snart.»

«Greit.»

Motstrebende hentet Zoe Jamie hjem fra skolen den helgen. Under kjøreturen hjem fortalte hun ham hvor syk Store-James var. Jamie nikket så håret falt ned i ansiktet hans og skjulte uttrykket. «Jeg vet det. Han fortalte meg det sist jeg var

hjemme, faktisk. Han sa at han ville tilkalle meg når ... når tiden var inne.»

Jamie løp opp trappen til oldefarens rom, mens Zoe vandret rastløst rundt på kjøkkenet og engstet seg for hvordan den dyrebare gutten hennes ville reagere på å se Store-James så syk.

Da de spiste middag sammen på rommet til James den kvelden, så Zoe at bestefaren hadde kviknet betraktelig til. Jamie tilbrakte resten av helgen forskanset inne hos oldefaren. Da Zoe omsider ble nødt til å gå opp og si fra til Jamie at de måtte kjøre tilbake til skolen hvis han skulle være på plass innen tidsfristen utløp, holdt James begge armer ut mot gutten.

«Ha det bra, unge mann. Ta godt vare på deg selv. Og på moren din også.»

«Ja. Jeg er kjempeglad i deg!» Jamie ga oldefaren en helhjetet klem, preget av barnets spontane åpenhet.

De snakket ikke mye sammen på turen tilbake til skolen i Berkshire, men idet de svingte inn på parkeringsplassen foran bygningene, sa Jamie: «Jeg kommer aldri til å se Store-James igjen. Han kommer til å dra sin vei snart. Han sa det til meg.»

Zoe snudde seg og studerte sønnens alvorlige ansikt. «Jeg er så lei for det, skatten min.»

«Ta det med ro, mamma. Jeg skjønner at det må være slik.»

Han smatt ut av bilen, vinket og forsvant opp trappen.

Bare noen dager senere døde sir James Harrison, Officer of the Order of the British Empire.

Zoe parkerte ved fortauskanten i Welbeck Street, gikk ut av bilen og kikket opp på huset. Nå var det opp til henne å sørge for å holde det i orden. Fasaden var relativt ny, fra viktoria-tiden, men selve bygningen hadde stått her mye lenger enn det, og hun så at rammene rundt de høye vinduene hadde et sterkt behov for maling. Til forskjell fra nabobygningene var fasaden buet ut i en myk kurve, omtrent som en behagelig full mage, og den var fem etasjer høy, med loftsvinduene blunkende ned mot henne som to klare øyne. Zoe gikk opp trappen, låste opp den tunge, svarte inngangsdøren og lukket den etter seg før hun plukket opp posten som lå på dørmatten. Det var kjølig i huset, og hun grøsset uvilkarlig. Om hun bare kunne ha truk-

ket seg tilbake til den fredelige og rolige atmosfæren i Haycroft House. Men hun hadde arbeid å gjøre. Like før James døde, hadde han insistert på at Zoe skulle takke ja til hovedrollen i en ny filmversjon av *Tess av slekten d'Urberville*, regissert av Mike Winter, en ung brite på vei mot stjernene. Hun hadde bare gitt bestefaren manuskriptet for at han ikke skulle kjede seg under sykdommen – det var ett av mange som ble sendt til henne hver uke – men hun hadde ikke ventet at han skulle lese det.

Men straks James hadde arbeidet seg gjennom det, hadde han grepet fatt i hånden hennes. «En rolle som den i *Tess* kommer ikke til å lande i fanget ditt hver dag, og dette manuskriptet er helt enestående. Jeg vil virkelig anbefale deg å takke ja til dette, vennen min. Det vil gjøre deg til den stjernen du fortjener å bli.»

Det var ikke nødvendig for ham å si noe om «et siste ønske». Det sto skrevet i øynene hans uansett.

Uten å ta av seg kåpen gikk hun bort og skrudde opp termostaten. Så fortsatte hun ut på kjøkkenet, der vinglassene og de skitne askebegrene fremdeles sto borte ved vasken etter den sammenkomsten hun hadde følt seg forpliktet til å holde etter minnegudstjenesten dagen før. Hun hadde klart å opptre med verdighet og takknemlighet da hun tok imot de mange menneskene som var kommet for å hedre James og fortelle historier om ham.

Halvhjertet begynte hun å tømme noen av askebegrene i søppelbeholderen, som allerede var temmelig full. Hun var fullstendig klar over at mesteparten av det hun tjente på *Tess*, ville gå med til å renovere det gamle huset – ikke minst kjøkkenet hadde et desperat behov for en oppgradering.

Telefonsvareren sto og blinket borte på kjøkkenbenken. Zoe trykket på knappen for avspilling.

«Zoe? Zooooe ...?! Nei vel, så er du ikke der, da. Ring meg hjemme. Med en gang. Jeg mener det. Det er viktig!»

Zoe krympet seg da hun hørte snøvlingen i brorens stemme. Det hadde vært et sjokk for henne å se Marcus i kirken dagen før – ikke engang et slips hadde han klart å oppdrive. Og han hadde stukket av så fort han overhodet kunne fra sammen-

komsten etterpå, uten så mye som å si adjø først. Hun visste at det var fordi han furtet.

Noen dager etter James' død hadde hun selv, Marcus og faren deres møtt opp hos advokaten for å få en orientering om innholdet av testamentet. Sir James hadde bestemt seg for å etterlate nesten alle pengene sine og Haycroft House til Jamie. Arven ville bli forvaltet for ham til han fylte enogtyve år. Det var også en forsikringspolise der som ville betale Jamies skolepenger nå og en universitetsutdannelse senere. Zoe hadde fått huset i Welbeck Street, sammen med alle minnene fra et langt teaterliv – de fylte mesteparten av loftsetasjen i Haycroft House. Men James hadde ikke etterlatt henne noen penger, og Zoe forsto at han ville at hun skulle være sulten og fortsette å arbeide for å skape seg en karriere som skuespiller. Det var også avsatt en pen slump penger til å etablere «The James Harrison Memorial Scholarship», et stipend som hvert år skulle betale skolepengene for to talentfulle ungdommer som normalt ikke ville hatt råd til å gå på en god teaterskole. James hadde bedt om at Charles og Zoe måtte sette planen ut i livet.

Marcus hadde fått hundre tusen pund – «en ynkelig trøstepremie», som han selv uttrykte det. Zoe hadde merket hvordan skuffelsen formelig spraket som et elektrisk felt rundt broren etter at testamentet var lest opp.

Hun satte på vannkokeren og overveide om hun skulle ringe tilbake. Hvis hun ikke gjorde det, ville han antagelig ringe til henne igjen en gang ut i de små timer, full og ute av stand til å snakke forståelig. Zoe var svært glad i broren sin, uansett hvor urimelig selvopptatt han kunne være. Hun hadde alle de gode minnene fra en barndom da han alltid hadde vært snill og omsorgsfull mot henne. Selv om han hadde oppført seg nokså utrivelig i det siste, visste hun at han var god på bunnen. Men han hadde en uheldig tendens til å falle for alle de gale kvinnene, og i kombinasjon med en total mangel på sunn forretningssans medførte det at han nesten alltid var blakk og ulykkelig.

Da Marcus var ferdig på universitetet, reiste han rett over til Los Angeles for å bo hos faren og forsøke å skape seg et navn som filmprodusent. Ut fra det faren og James hadde for-

talt Zoe, visste hun at det ikke hadde gått slik han hadde håpet. I løpet av de ti årene Marcus hadde vært i USA, hadde det ene prosjektet etter det andre falt i fisk. Til slutt hadde faren trukket støtten sin tilbake, og Marcus hadde stått der, bitter og pengelens.

«Broren din har hjertet på rette sted, men problemet hans er at han er en drømmer,» kommenterte James da Marcus kom tilbake til England med halen mellom bena for tre år siden. «Dette nye prosjektet hans ...» James nikket mot det filmforslaget Marcus hadde sendt ham i håp om at han ville finansiere det. «Det er fullt av sunne politiske og moralske erklæringer, men hvor er historien?» Det endte med at James nektet å satse penger på det.

Zoe visste at broren kunne takke seg selv for mange av nederlagene sine, men likevel hadde hun dårlig samvittighet fordi hun og sønnen hennes var blitt så favorisert av James, både mens han levde, og nå i testamentet hans.

Med et krus varm te i hendene vandret hun inn i stuen og betraktet de oppskrapte mahognimøblene, den slitte sofaen og de gamle, nedsittede stolene. De tunge damaskgardinene var falmet, med smale, vertikale rifter i det skrøpelige stoffet, som om en usynlig kniv hadde skåret igjennom dem som smør. På vei opp trappen til soverommet slo det henne at hun kunne ha lyst til å fjerne de tynnslitte teppene og undersøke om tregulvene under dem kunne reddes ...

Hun stanset på avsatsen utenfor døren til James' rom. Nå når alle de ubehagelige påminnelsene om sykdom og død var borte, føltes det nesten som et vakuum der inne. Hun åpnet døren og gikk inn mens hun forsøkte å se ham for seg, sittende der i sengen med et varmt og vennlig smil til alle som kom inn.

Med ett ebbet all styrken ut av henne, og hun sank ned på gulvet med ryggen mot veggen og gråt ut all sin sorg og smerte mens hun hulket hjerteskjærende. Hun hadde ikke våget å slippe løs gråten før nå; hun måtte forholde seg rolig og fattet for Jamies skyld. Men nå da hun var alene for første gang, gråt hun over seg selv og over tapet av den mannen som hadde fylt farsrollen i livet hennes og samtidig vært hennes beste venn.

Hun skvatt til da det ringte på døren, men ble sittende helt stille i håp om at inntrengeren ville gå sin vei og la henne slikke sårene sine i fred og ro.

Det ringte på igjen.

«Zoe!» En velkjent stemme lød inn gjennom brevsprekken. «Jeg vet at du er hjemme, for bilen din står utenfor. Slipp meg inn!»

«Faen ta deg, Marcus!» Hun bannet lavt for seg selv og tørket tårene av kinnene med sinte bevegelser. Så løp hun ned trappen, rev opp inngangsdøren og fant broren lent mot en av steinsøylene.

«Herregud, søs!» sa han da han så ansiktet hennes. «Du ser like jævlig ut som meg.»

«Takk.»

«Kan jeg komme inn?»

«Ja, siden du nå er her, kan du vel like gjerne det,» glefset hun og gikk til side for å slippe ham inn.

Marcus strøk forbi henne og gikk rett inn i stuen og bort til skapet der drikkevarene ble oppbevart. Han var i gang med å skjenke seg en stiv whisky før Zoe i det hele tatt hadde rukket å lukke ytterdøren.

«Jeg hadde tenkt å spørre hvordan du har det, men svaret står skrevet i ansiktet ditt,» bemerket han og lot seg synke ned i en skintrukket lenestol.

«Hva vil du, Marcus? Jeg har mange ting å ta meg av ...»

«Ikke lat som du har det så fryktelig tøft når gode gamle Jim etterlot deg huset her.» Marcus slo ut med armen i en feiende bevegelse som fikk whiskyen til å skvalpe i glasset.

«James etterlot deg en masse penger,» sa Zoe mellom sammenbitte tenner. «Jeg vet at du er sint ...»

«Det kan du stole på at jeg er! Jeg er så tett på – så tett på! – å få overtalt Ben MacIntyre til å regissere det nye filmprosjektet mitt. Men han må være sikker på at jeg har kapital nok til å begynne på forarbeidet. Alt jeg trenger, er hundre tusen pund på firmakontoen, så er jeg nesten sikker på at han sier ja.»

«Du får bare være tålmodig. Så fort testamentet blir godkjent, har du jo det.» Zoe satte seg i sofaen og gned seg i de verkende tinningene.

«Du vet hvordan min personlige kredittvurdering er. Og Marc One Films har heller ikke verdens beste økonomiske rulleblad. Ben kommer til å kaste seg over noe annet hvis jeg ikke får ut fingeren snart. Ærlig talt, Zoe, hvis du hadde truffet disse folkene, ville du også ha ønsket å være med – det kommer til å bli den viktigste filmen i dette tiåret – kanskje i hele dette hundreåret.»

Zoe sukket. Hun hadde hørt mer enn nok om brorens nye prosjekt de siste ukene.

«Og vi må komme i gang med å søke om tillatelse til å filme i Brasil snart også. Hvis bare pappa ville låne meg pengene til testamentet blir godkjent, men han blånekter.» Marcus glodde olmt på henne.

«Du kan ikke bebreide pappa at han sier nei, Marcus. Han har hjulpet deg så mange ganger før.»

«Men dette er annerledes – det kommer til å snu opp ned på alt, Zoe. Jeg sverger!»

Hun tidde litt og holdt blikket hans fast. Han var åpenbart i ferd med å gå i oppløsning, og hun begynte å bli alvorlig bekymret for drikkingen hans.

«Jeg har ingen penger, Marcus, det vet du.»

«Gi deg nå, Zoe! Det ville ikke være noe problem for deg å ta opp et lån med huset her som sikkerhet, eller bare skaffe meg et banklån i et par uker, til testamentet er i orden.»

«Kutt ut!» Hun slo hånden mot armlenet på sofaen. «Nå er det nok! Hør på deg selv! Synes du virkelig det er rart at James ikke etterlot deg huset her, når han visste at du antagelig kom til å selge det med en gang? Og du besøkte ham nesten aldri mens han var syk. Det var jeg som tok meg av ham, det var jeg som var glad i ham ...» Zoe tidde og svelget gråten som truet med å overmanne henne igjen.

«Ja, jo da ...» Marcus hadde anstendighet nok til å se skamfull ut. Han slo blikket ned og tok en slurk av whiskyen. «Det var alltid du som var gullungen hans, ikke sant? Jeg hadde ingen sjanse til å åle meg inn ...»

«Hva er det som skjer med deg, Marcus?» sa Zoe dempet. «Jeg bryr meg om deg, og jeg vil virkelig gjerne hjelpe deg, men ...»

«Men du stoler ikke på meg. Det er akkurat som med pappa og sir Jim. Det er det som er sannheten, eller hva?»

«Å Marcus ... Det kan vel ikke komme som noen overraskelse, slik som du har oppført deg i det siste. Jeg har ikke sett deg edru på gudene må vite hvor lenge ...»

«Du kan droppe englevingene, Zoe. Etter at mamma døde, sto alle omtrent i kø for å ta seg av lille, dyrebare Zoe! Men det var ingen som brydde seg en døyt om meg!»

«Hvis du har tenkt å grave opp gammelt nag og bitterhet, kan du finne et annet sted å gjøre det. Jeg orker ikke dette nå.» Hun reiste seg og nikket mot døren. «Ring meg når du er blitt edru, men jeg gidder ikke å snakke med deg når du er i det hjørnet.»

«Zoe ...»

«Jeg mener det, Marcus. Jeg er glad i deg, men du er nødt til å ta deg sammen.»

Han lot whiskyglasset stå på teppet, reiste seg tungt og gikk ut av rommet.

«Husk at du har lovet å bli med meg på den premieren i neste uke!» ropte hun etter ham.

Det kom ikke noe svar, bare lyden av døren som smalt igjen etter ham.

Zoe gikk ut på kjøkkenet for å lage seg en kopp beroligende kamillete og ta et overblikk over de tomme skapene. En pose chips fikk gjøre nytten som kveldsmat. Hun lette igjennom bunken med ubesvart post ved siden av telefonen, på jakt etter invitasjonen til premieren på den filmen hun hadde avsluttet like før James ble syk for alvor, så hun kunne sende Marcus en SMS med beskjed om tid og sted. Da hun tok arket ut av konvolutten, falt blikket hennes plutselig på et navn på toppen av det.

«Å, kjære Gud,» mumlet hun og sank ned i en stol idet magen hennes gjorde et voldsomt rundkast.